

Τὴν ὥρα ποῦ σ' ἀγάπησα ἄς ἤθελα μοῦ δώσει
θάνατος μονωρίτικος γιὰ νὰ μὲ ξεγλυτώσῃ

Κρήτ.

**Αχι* κι ἄς τὴν ἐθώρουνα τὸ ἀγάπησ' μου τὴν ὄψι
κι ἄς ἤσπεκε ἀποπάνω μου τζελλάτης νὰ μὲ κόψῃ
αὐτόθι.

**Αγγελοκαμωμένη* μου κι ἀγγελοποιητὴ μου,
ἄς σέ 'δᾶσι τὰ μάτια μου κι ἄς ἔβγῃ ἡ ψυχὴ μου

Τήλ.

**Σ* ἤθε μὴ φέξ' ἡ **πίουλη*, 'ς ἤθε μὴν ξημερώσῃ
ἐκεῖν' ἡ **όλγια Κυριακή* ἡ τρισερημιασμένη

Κάρπ. 'Η σημ. καὶ μεσν. 'Ιδ. Πρόδρομ. 3,216 ii (ἐκδ. Hesseling - Pernot 57) «ἄς ἐγενόμην ἐπαρχος καὶν δεκαπέντε ἡμέρας». 5) 'Εν διηγῇ μεθ' ὀριστ. ἱστορικῶν χρόνων ἡ μεθ' ὑποτακτ. ἰσοδυναμεῖ πρὸς ἱστορικὸν χρόνον ὀριστ. Εὐβ. (Κονίστρ.) Κάρπ. Κρήτ. Κύπρ.: *Ζύμωκα* κι ἄς ἔρτῃ νὰ γενῇ τὸ ψωμί 'ς τῆς γιαιμίας Κονίστρ. 'Επῆγα κι ἄς τὸν εὐρῶ νὰ κάθεται νὰ σφυρίζῃ σὰ νὰ μὴν ἦτονε γινωμένο *πρᾶμα* Κρήτ. 'Ο *Τσιβκανὸς* ἄς νομίσῃ πῶς ἐσκότωσαν τὸν *Καράμανον*, ἄφηκέν τον κ' ἔφυνεν (ἐκ διηγ.) Κύπρ. || **Ἀσμ.* Κι ὁ **ασιλῆς* ποῦ τ' ἄκουσεν ἐκακοφάνηκε του κι ἄς ἤβγαλε **ιαλαλημὸ* 'ς οὐλοὺς τοὺς ἀντρειωμένους (**ιαλαλημὸ* = *διαλαλημὸ*) Κάρπ.

Κ' ἐκεῖ ἄς ἀποκοιμήθηκεν 'ς τοῦ ὕπνου τὰ κανάκια αὐτόθι.

Πβ. νά.

ἄσα ἡ, Πόντ. ('Αμισ. Κερασ. Κρώμν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

'Εκ τοῦ ἀρχ. 'Ιων. ἄση, παρ' ὃ καὶ Αἰολ. ἄσα = ναυτία, ἀηδία.

1) Τὸ ἐκ τῶν πνευμόνων ἐξερχόμενον πνεῦμα ἔνθ' ἄν.: 'Η ἄσα τ' βρομᾷ Χαλδ. Συνών. *χνότο*. 2) 'Η εἰσπνοὴ καὶ ἐκπνοὴ τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος διὰ τῶν πνευμόνων Πόντ. (Χαλδ.): Φρ. **Ἀσαν* 'κὶ *παίρ*' (δὲν ἀναπνέει) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνάσα 2.

ἄσαβάνιαστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄσαβανίαστος Πόντ. (Σάντ.)

'Εκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **σαβανιαστος* < *σαβανιάζω*.

**Ἀσαβάνωτος*, ὁ ἰδ.

ἄσαβάνωτος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ. *Οφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἄσαβάνουτους βόρ. ἰδιώμ.

'Εκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **σαβανωτος* < *σαβανώνω*.

'Ο μὴ περιβληθεὶς τὸν ἐντάφιον σάβανον, ὁ μὴ σαβανωθείς, ἐπὶ νεκροῦ ἔνθ' ἄν.: **Ἀσαβάνωτο* τὸν *ἔθαψαν* κοιν. **Ἀκλαντον* κι ἄσαβάνωτον *ἔθαψαν* ἄτον Κοτύωρ. «*Εμελλέν . . . νὰ καταποντισθῇ εἰς τὸ κῦμα ἄψαλτος, ἄσαβάνωτος, ἀμοιρολόγητος*» ΑΠαπαδιαμ. Νοσταλγ. 92. Συνών. ἄσαβάνιαστος.

ἄσαβούρρωτος ἐπίθ. Ζάκ. Πελοπν. (Λακων.) Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) — ΑΠαπαδιαμ. Πρωτοχρ. διηγ. 38 — Λεξ. Γαζ. (λ. ἀνερμάτιστος) Περίδ. Αἰν. Βυζ. Πρω. Δημητρ. ἄσαβούρρωτος Σύμ.

'Εκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **σαβουρρωτος* < *σαβουρρώνω*. 'Η λ. καὶ παρὰ Μεουρσ.

1) Κυριολ. ὁ μὴ ἔχων *σαβούρραν*, ἔρμα, ἀνερμάτιστος, ἐπὶ πλοίου ἔνθ' ἄν.: *Καῖκι* ἄσαβούρρωτο Σύμ. 'Ο ἀνεμος ἐδυνάμωσε, τάχα δὲν ἤμποροῦσε νὰ δυνάμωσῃ ἀρκετά, ὥστε μ' ἓνα *σαγανίδι* ν' ἀναποδογυρίσῃ τὴν ἄσαβούρρωτην βάρκαν; ΑΠαπαδιαμ. ἔνθ' ἄν. 2) Μεταφ. ὁ μὴ φαγών, νηστικός

Ζάκ. Πόντ. (Κερασ.) — Λεξ. Αἰν. β) 'Επιπόλαιος Λεξ. Πρω. Δημητρ.: **Ἀσαβούρρωτο* *μγαλό*.

ἄσάγονος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

'Εκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ οὐσ. *σαγόνι*.

1) 'Ο μὴ ἔχων φυσιολογικῶς ἀνεπτυγμένην τὴν κάτω σιαγόνα. 2) Συνεκδ. δύσμορφος.

ἄσάευτος ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ. Τραπ.)

'Εκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **σαευστος* < *σαεύω*.

1) 'Εκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν σέβεται κανεὶς Πόντ. (Τραπ.): **Ἀσάευτον* ἔχ'νε τὸν δάσκαλον ἄτουν. 2) 'Ο μὴ σεβόμενος, μὴ λαμβάνων ὑπ' ὄψιν τοῦ τινα, ἀσεβὴς Πόντ. (Σάντ.) Συνών. ἄσαῖδιστος.

ἄσαῖδιστος ἐπίθ. Κάλυμν.

'Εκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **σαῖδιστος* < *σαῖδίζω*.

**Ἀσάευτος* 2, ὁ ἰδ.: **Ἀσαῖδιστος* ποῦ νὰ μὲ τὸ *δατέρα* του.

ἄσαῖστος ἐπίθ. Μήλ.

'Εκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **σαῖστος* < *σαῖζω*.

'Ο μὴ δυνάμενος νὰ μετακινήθῃ: **Ἀσαῖστο* εἶναι τὸ *τσουβάλι* ἀπὸ τὸ βάρος.

ἄσαῖττευτος ἐπίθ. Νάξ. ('Απύρανθ.) κ.ά.

'Εκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **σαῖττευστος* < *σαῖττεύω*.

Μεταφ. ὁ μὴ δεχθεὶς τὰ ἐρωτικὰ βέλη τινὸς ἔνθ' ἄν.: Δὲν ἐπόμενε *γάνεις* νηὸς ἄσαῖττευτος κι ἀπὸ **φτὴ* ἀῆ *γωπελλὰ* 'Απύρανθ.

ἄσακάτευτος ἐπίθ. σύνηθ. ἄσακάτιφτους βόρ. ἰδιώμ.

'Εκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **σακατευτος* < *σακατεύω*.

1) 'Ο μὴ γενόμενος ἀνάπηρος, ἀρτιμελής. 2) Μεταφ. ὁ μὴ καταστραφεὶς ὑλικῶς ἢ ἠθικῶς Λεξ. Δημητρ.

ἄσάκκιαστος ἐπίθ. πολλαχ. ἄσάκκιαγος πολλαχ. ἄσάκκιαγους πολλαχ. βορ. ἰδιωμ.

'Εκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **σακκιαστος* < *σακκιάζω*.

'Ο μὴ σακκιασθεὶς, ὁ μὴ ἐμβληθεὶς εἰς σάκκον ἔνθ' ἄν.: Τὸ μισὸ κριθᾶρι ἐσάκκιασα, τ' ἄλλο μισὸ τό 'χω ἄσάκκιαστο Κρήτ. 'Εμεινε ἄσάκκιαστη πολλὴ σταφίδα Πελοπν. (Κορινθ.) Εἶνι ἄσάκκιαγους οὐ καπνὸς Στερελλ. (Αἰτωλ.) Βρίζα ἄσάκκιασ αὐτόθι. Συνών. ἄσακκούλλιαστος.

ἄσακκούλλιαστος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

'Εκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **σακκουλλιαστος* < *σακκουλλάζω*.

**Ἀσάκκιαστος*, ὁ ἰδ.: **Ἀσακκούλλιαστα* γεννήματα.

ἀσαλάγητα ἐπίρρ. ΔΛουκοπ. Ποιμεν. Ρούμελ. 194 ἀσαλάγ'τα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. ἀσαλάγητος.

Χωρὶς *σαλάγημα*, ἤτοι φωνὰς προτρεπούσας εἰς κίνησιν τὸ ποίμνιον ἔνθ' ἄν.: *Φκειάνουν* 'ς τὴ γῆ *τρῦπα* μὲ *δυὸ* ἀνοίγματα καὶ *διαβάζουν* ἀπὸ *δαύτη* τὰ *ἡσκωμένα* *πρόβατα* ἀσαλάγητα ΔΛουκόπ. ἔνθ' ἄν.

ἀσαλάγητος ἐπίθ. 'Ηπ. — Λεξ. 'Ελευθερουδ. Πρω. Δημητρ. ἀσαλάγ'τους 'Ιμβρ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀσαλάστος Νάξ. ('Απύρανθ.) ἀσαλάστους Μακεδ. (Βλάστ.)

'Εκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **σαλαγητος* < *σαλαγῶ*.

1) 'Ο μὴ διὰ φωνῶν ἀπομακρυνθεὶς τῆς θέσεώς του, ἐπὶ ποιμνίου 'Ηπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ. 'Ελευθερουδ. Πρω. Δημητρ.: *Κοπάδι* ἀσαλάγητο Λεξ. 'Ελευθερουδ. 2)